

de søge ikke til den Butik, hvor begge Dele forhandles (Modsigelse). Det gjøre de ikke. De Herrer ville ikke i Kjøbenhavn i noget Smørudvalg, som søger at have de fineste Varer, som vil have Renomme for at bringe første Klasses Smør, finde Kunstsmør, ganske simpelt af den Grund, at Folk ikke søge det fineste Smør i Kunstsmørbutikker. I Kunstsmørbutikkerne søger man det simple og billige Smør, og deraf er Følgen igjen, at den Handlende, som fortrinnsvis vil sælge fint Smør, vil tjene Penge ved første Klasses Smør, forhandler ikke samtidig Kunstsmør, fordi han veed, at det vil skade ham hos hans Kunder, og affurat det Samme er Tilfældet med England. Det har jo viist sig, at de Nationer, som paa en Gang føre Kunstsmør og Natursmør, har tabt deres Renomme for ægte Smør. Det vil gaa os paa samme Maade, hvis vi ikke i Tide varetage vore Interesser.

Der er navnlig to Klasser af Indvendinger, som have mødt os, der staa paa det af mig forsøgte Standpunkt. Den ene Klasse vil jeg kalde de sentimentale Indvendinger, den anden Klasse er de haartrukne Konsekventer. Til de sentimentale Indvendinger regner jeg hele den Tale, der er holdt om Smaafolk, om Arbejderne, om Konsumenterne. Jeg kan for mit Vedkommende ikke negte, at disse Arbejderdeklamationer i Tide og i Utide blive mig noget vamle. For mit eget Vedkommende skal jeg ikke gaa den Vej, fordi — det siger jeg rent ud — hvis jeg i denne Sag gav mig til at deklamere om Arbejdernes Interesser, vilde det være den rene Affektion, og jeg har ikke Interesse i at skabe mig paa dette Punkt. Dermed siger jeg ikke, at andre ærede Medlemmer ikke kunne selv mene, at det virkelig er en sand og stor Interesse, som de forsøgte, det kunne de godt mene, og det vil jeg ikke bestride, jeg har havt Erfaringer nok for, hvorledes det er Mennesker muligt at exaltere sig op til en saadan Høide, at de selv tro paa deres egen Exaltation. Det vilde ikke forundre mig, hvis der i denne Sag var et Medlem, som aldrig nogenstinde havde smagt Kunstsmør, og aldrig havde seet noget andet Menneske, som havde smagt Kunstsmør, alligevel under denne Debat pludselig vilde føle sig som Konsument og føle hele den Forurettelse, som følger med den Tilstand her i Landet at være Konsument. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (M. Andersen) var meget langt inde paa denne Vej. Han regnede op for os, jeg veed ikke hvormange hundrede Tusind Familier (Stemmer: 300,000!) — 300,000 ulykkelige danske Familier, som ikke

kunne faae det Kunstsmør, som de skulle smøre paa Brødet. Men hvad er det virkelige Forhold? Det er, at dette Spørgsmaal er et rent Bagatelspørgsmaal, som dreier sig om 2—3 Procent af hele Smørproduktionen. Det er det Hele, og tror det ærede Medlem, at disse 2—3 Procent gaa til Smørrebrød? Nei sandelig om de gjør. Det Allermeste bliver snydt ind i Folk, som blive narrede med det. Ikke paa første Haand; den Smørlov og Bedragerilov, som vi have, sikrer os nogenlunde mod Snyderti paa første Haand; men paa anden Haand foregaar det. Regner man Kunstsmørret til 2—3 Procent af hele Smørproduktionen, og trækker det fra, som bliver smuglet ind i Vagerier og Restaurationer, og af private Husmødre kjøbt i Butiker og pakket om fra aflange i runde Daaser og fjørt i Folk, som ikke vide andet, end at det er ægte Smør de faae, bliver der sandelig ikke Meget tilbage til Smørrebrødet. Det regner jeg til de sentimentale Argumenter. Og de Beslagelser, der udtales over den stakkels Arbejderstand, som nu skalde være stillet, hvis de vedtage denne Lov, paa en ganske anderledes ulykkelig Maade, end den var stillet for en 3—4 Aar siden, da vi ikke kjendte Kunstsmør her i Landet, tror jeg ikke paa. Det har ikke Noget at betyde. Hele den Historie med Arbejderne bag Strænten i sin Ensomhed, hvor han sidder og spiser Fedtebrød rører slet ikke mig. Det gjør den ikke allerede af den Grund, at medens jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds har oplevet noget Saadant, som han fortæller os, finder jeg ikke, at der er det mindste Hørende dert. Dersom Tilstanden mellem Arbejderne virkelig er saa ussel, dersom der er en saa dum og elendig Ambition hos den, at en Arbejder ikke kan spise sit Fedtebrød, uden at han skal gaa hen i en Kro og spise det, hvor de ikke se paa det, saa siger jeg det er en elendig Tilstand, en ussel Ambition; jeg tror godt, at der er Noget af den Slags her i Landet, men lad os ikke opmuntre det. Lad os ikke komme videre med den Slags falske og forlorne Følelser. Det hører samme Steds hen, som det ærede Medlems fra Stege (Wossens) Skoledrenge, der ikke tør spise deres Fedtebrød blandt deres Kammerater. Jeg tror slet ikke de egistere. (En Stemme: Jo!) Tror det ærede Medlem det? Ja, jeg gjør det ikke. Jeg har selv i min Drengaalder spist grumme meget Fedtebrød, og det har bekommet mig vel; jeg har aldrig kunnet opdage, at der mellem en sulten Drengs Mave og et